

Cey-Bert Robert Gyula: "KELETI VESZEDELEM"

Az európai magyarellenesség gyökerei

- Szégyenletes az Európai Unió magyarokkal szembeni viselkedése - mondta felháborodottan svájci történész ismerősöm, akivel hajdanán együtt jártam a genfi egyetemre. - Ezer év óta a magyarság az európai keresztény műveltség kihagyhatatlan elemét képezi. Magyarország hosszú évszázadokon át Európa védőbástyája volt, ugyanakkor tudósaival és művészeivel jelentős szerepet játszott az európai műveltség kimagasló eredményeiben. Már egyedül az 1956-os szabadságharc áldozatvállalásáért Európa hálás lehetne a magyaroknak, hiszen ti indítottátok el azt a folyamatot, amely végül is a Szovjetunió és az európai kommunizmus összeomlásához és Európa rabnemzeteinek a felszabadulásához vezetett. Történészként soha nem értettem meg, hogy az első világháború után a győztes nagyhatalmak: Franciaország, Nagy-Britannia és az Amerikai Egyesült Államok miért éppen azt a népet büntették meg a legjobban, akinek semmi köze nem volt a háború kirobbantásához. Kegyetlenül feldarabolták, elvették területének legnagyobb, leggazdagabb részét és több millió magyart kényszerítettek idegen, ellenséges fennhatóság alatt élni, ahol üldözés, megalázás és léleknyomorító sovinizta törvények örökös rabszolgaságába kerültek. A magyarokat képmutató módon a kisebbségek elnyomásával vádolták meg azok a nagyhatalmak, amelyek országaikban betiltották a kisebbségek nyelvhasználatát, gyarmataikon véres kézzel kormányoztak és szörnyű népirtásokat követtek el!

- Mindezek ismeretében teljesen érthetetlen az Európai Unió vezető politikusainak hisztérikus magyarelles viselkedése az ország alkotmánya miatt. Részletesen tanulmányoztam az új magyar alkotmányt, amely minden bizonnyal Európa egyik legdemokratikusabb alaptörvénye, mégis az európai politikusok jelentős hányada antidemokratikusnak találja, ugyanakkor elfogadja, hogy Csehország és Szlovákia továbbra is törvényben tartsa a II. Világháború után megfogalmazott magyarok és németek kollektív bűnösségét kimondó, fajgyűlölő Benes-dekrétumokat. Ez nem más, mint egy elfogadhatatlan kettős mérce alkalmazása, amely veszélyezteti az Európát meghatározó szellemiséget és jogrendet - mondta határozottan a tényeket kiválóan ismerő svájci történész, aki a doktorátusát az I. Világháborút lezáró békeszerződésekből írta.

- Ezt senki sem érti, kivéve a magyar balliberális ellenzék képviselőit, akik sugallói és lelkes szövetségesei a Magyarország elleni rágalmozások megfogalmazóinak.

- Hogyan létezhet egy nemzetellenes ellenzék Magyarországon? Ha ez nálunk Svájcban megtörténne, az egész ország egyöntetűen fellépne ellenük és

hazaárulóknak bélyegezné őket.

- Nem ismernek se Istent, se embert, se hazát, ha pénzről és hatalomról van szó - válaszoltam leverten.

- A pénz és a hatalom minden politikus éltető kenyere, de van egy meghúzandó határ a becsület, a becstelenség, a hazaszeretet és a hazaárulás között, amelyet, ha a politikus átlép, nemzetének érdekeit jövőbeli boldogulását veszélyezteti. A magyarokkal szembeni ellenséges európai magatartásnak azonban egy mélyebb, rasszista oka is van.

- Mélyebb, rasszista oka? Mit jelentsen ez? - néztem megdöbbenően a történészre.

- Keleti nép vagytok. Az európaiak mindig rasszisták voltak, soha nem kedvelték a más fajú népeket. A keletieket a legkevésbé, mert félték tőlük.

- De hiszen már több mint egy évezrede európaiak és keresztények vagyunk!

- Emlékezz vissza egyetemi tanulmányinkra. Carl Gustav Jung azt mondta, hogy a népek közti rokonszenv és ellenszenv kialakulását a közösségi tudatalatti évezredek előítéletei okozzák. A harcias keletiektől, a keleti inváziótól mindig félt Európa, ti pedig, ha akarjátok, ha nem, Európa számára keleti nép vagytok! Ez viszont ne ijesszen meg benneteket, vállaljátok keleti származásotokat és a szövetségeseiteket elsősorban keleten keressétek - mosolyodott el vigasztalóan a magyar történelmet és a magyar lélektant is jól ismerő svájci történész ismerősöm.

Napokig visszhangzott bennem ez a beszélgetés, hosszan elgondolkodtatott és fájdalmas kérdések sorozatát indította el bennem.

Mi történt velünk, magyarokkal? Hogyan jöhetett létre ez a borzalmas törésvonal a nemzeti oldal és a balliberális oldal között, amely már a XIX. század vége óta megmérgezi a magyar közéletet? Miért dolgozik a balliberális ellenzék Károlyi Mihály és Jászi Oszkár óta az ország érdekei ellen? Miért állnak inkább az ellenségeink oldalára és miért segítették elő hataloméhes tevékenységükkel az ország trianoni tragédiáját? - záporoztak bennem a szívfájdító megválaszolhatatlan kérdések.

A balliberális oldal felelőtlen nemzeti érdekeket semmibe vevő magatartása mellett azonban az európai nagyhatalmak magyarellenes politikája még fájdalmasabb, még nehezebben megválaszolható kérdéseket vetett fel. Miért bánik velünk ellenségesen Európa már hosszú évszázadok óta? Mi a bajuk velünk? Az, hogy magyarok vagyunk? Igaza lenne a svájci történésznek, hogy az európaiak rasszisták és ellenszenvük fő oka az, hogy keleti népnek tartanak bennünket?

Trianon: őslakókat kiirtó, kisebbségeket megsemmisítő háborús bűnös hatalmak magyarellenes bűnténye

Sokat vívódtam magamban a svájci történész feltételezéséről, keleti eredetünk

ellenségességet kiváltó jelentéséről. Trianon az európaiak évszázados atavisztikus előítéleteinek következménye lett volna, amelyben keleti eredetünk szerepet játszott? Trianon ugyanakkor a hazugság és a magyarellenes propaganda diadala volt, az igazságukat naivul védő magyarokkal szemben.

A győztes nyugati hatalmak - Franciaország, Nagy-Britannia, az Egyesült Államok - magyarellenes magatartásukat képmutató módon a magyarok elnyomó, türelmetlen, magyarosító kisebbségi politikájával magyarázták. A magyarok szemében meglátták a szálkát, a sajátjuk pedig véres vasgerendával volt tele! Az igazság, a történelmi tények nem érdekelték őket. A magyarság a történelme során Európa legbefogadóbb népe volt, ezért maradtak fenn a szlovákok és a rutének és ezért fogadták be Erdélyben a tízezerrel betelepülő oláhokat (románokat) és Délvidékre a szerb menekülteket. A szlovákok, rutének, románok, szerbek megtarthatták nemzeti sajátosságaikat, hagyományaikat, nyelvüket és vallásukat, iskoláik és templomaik voltak.

Mi történt ugyanakkor Franciaországban a más nyelvű kisebbségekkel? 1850-ben Franciaország lakosságának a fele nem francia anyanyelvű volt: németül beszélő elzásziak, lotaringiaiak, flamandok, bretonok, baszkok, katalánok, provansziak, olaszok. 50 évvel később, a XX. század elején a francia kisebbségek nagy többsége elvesztette anyanyelvét, elfranciásodott. Mi történt? A franciák egyszerűen betiltották a kisebbségi nyelvoktatást, a francia nyelv kötelezővé vált. A francia kultúrfőlényre hivatkozva elnyomták a kisebbségeket és megszüntették nemzeti azonosságukat. Ugyanezt tették az angolok a szomszédos kelta népekkel, a welsziekkel, a skótokkal és az írekkel. Rájuk támadtak, elfoglalták területüket, leverték szabadságharcaikat, betiltották anyanyelvüket, vallásilag megosztották (az északír probléma) és végül elangolosították őket. Az amerikaiak még radikálisabban oldották meg az Egyesült Államok őslakóinak a nyelvhasználatát: egyszerűen kiirtották őket és a helyükre Afrikában összefogdosott rabszolgákat telepítettek.

A nagy gyarmatbirodalmakat építő angolok és franciák még kíméletlenebbül viselkedtek ázsiai, afrikai és óceániai gyarmataikon élő őslakókkal. Borzalmas kegyetlenséggel bántak velük, a földjeiket elvették az ellenállókat lemészárolták, nemzeti kultúrájukat lerombolták. Afrikában, Ázsiában, Amerikában, Ausztráliában, Polinéziában, Új-Zélandon több millió ember életébe került az angol, francia gyarmatosítás.

Kínával az angolok jól jövedelmező ópiumkereskedelmet folytattak, majd amikor a kínai császári hatóságok betiltották a kínai lakosságot lelkileg és testileg tönkre tevő ópiumfogyasztást, az angolok háborút indítottak a Kínai Birodalom ellen (1839-1842 és 1856-1860) és kikényszerítették, hogy a kínai kormány engedélyezze továbbra is az ópium fogyasztását, kereskedelmi fogalmazását.

Az igazság az, hogy Trianon fő felelősei - Franciaország, Anglia, Egyesült

Államok - igazi háborús bűnösökként viselkedtek az I. Világháborút megelőző évtizedekben, szörnyű népirtásokat végeztek az általuk ellenőrzött, elfoglalt területeken.

A magyarok ugyanakkor emberségesen és toleránsan viselkedtek, nem támadtak egyetlen szomszédjukra sem, nem vettek részt a rabszolga-kereskedelemben és nem mérszároltak le egyetlen őslakost sem, sőt, évszázadokon át védték Európát a keletről és délről jövő támadások ellen. Mindezek után az angolok, a franciák és az amerikaiak képesek voltak megvádolni a magyarokat a kisebbségek elnyomásával! A gyilkos megvádolta áldozatát, hogy életben akart maradni. 1919-ben egy évvel a magyarokra kényszerített békediktátum aláírása előtt az angolok Új-Delhiben belelőttek az indiai függetlenségért tüntető békés fegyvertelen tömegbe és több ezer ártatlan embert megöltek. Ugyanezt tették a franciák Afrikában és Indokínában és a hollandok Jáva és Bali szigetén.

Trianonban mégis a magyarokat ítélték el a kisebbségek feltételezett elnyomásáért és az igazi bűnösök emberiség ellen elkövetett bűntettei büntetlenek maradtak.

Gazdasági gyarmatosítás Afrikában és Magyarországon

A látszólag függetlenné vált afrikai országok továbbra is szenvedik a gyarmatosítás szellemi és anyagi következményeit. Gazdasági függőségük tovább súlyosbodott az angol, francia, amerikai érdeket képviselő multinacionális vállalatok kizsákmányoló tevékenysége következtében.

Magyarországon hasonló folyamat zajlott le: az ország a szovjet gyarmati függőségből a nyugati multinacionális vállalatok függőségébe került. Amerikaiak, franciák, angolok, hollandok, olaszok, németek filléreikért felvásárolták a jól jövedelmező banki-, biztosítási- és energia szektort, az ipari, kereskedelmi, vendéglátó és telekommunikációs cégeket. A virágzó magyar élelmiszeripar teljes egészében a kezükbe került és megtévesztő zsebszerződésekkel megszerezték a legjobb dunántúli és alföldi termőföldeket. Gyakran előfordult, hogy a könnyen megszerzett magyar vállalatokat bezárták és a magyar termékeket a saját termékeikkel helyettesítették. Nincs nagy különbség a függetlenné vált afrikai országok függősége és Magyarország nyugattól való függősége között. Afrikában is, mint Magyarországon a nyereségéhes nyugati vállalatok, gyarmattartóként a kezükben tartják úgy a gazdasági hatalmat, mint a nagy tömegeket befolyásoló médiákat.

Ha a félrevezetett emberek mégis rájönnek, hogy mi történik velük és egy olyan kormányt merészelnének választani, amely a nemzet érdekeinek megfelelően kormányoz, és nem veszi tekintetbe a multinacionális nagyvállalatok nyereségérdekeit, akkor azonnal elindul a hazug lejárató kampány az ország és a

kormány ellen. Ha ez Afrikában vagy Ázsiában történik, a multinacionális világhatalom még radikálisabban jár el. Katonai puccs, lázadás, polgárháború kirobbantásával vagy emberi jogokat védő direkt katonai beavatkozással büntetik meg a népet és buktatják meg a kormányt.

A XIX. és a XX. században a gyarmatosítók lőfegyvert használtak az ellenállás megtörésére. A XXI. században viszont a médiák tudatmódosító, hazugsággal mérgezett manipulációs technikájával és a fogyasztói társadalom áruözönének csábos ajánlataival törik meg a bennszülöttek ellenállását.

Kettős mérce alkalmazása

Az Európai Unió és az európai intézményrendszer magyarelles magatartása érthetetlen módon már a rendszerváltozás után ismét újra indult. Először is sorozatos szerződészegésekkel és súlyos jogsértésekkel igyekeztek háttérbe szorítani a magyar gazdasági érdekeket és megakadályozni, hogy a magyarok gyorsabban az unió tagjai legyenek, mint szomszédaik, a csehek, a szlovákok, a lengyelek és a szlovénok.

Az Orbán-kormány magyar érdekeket képviselő intézkedései és törvényei felerősítették a magyarelles európai támadásokat, amelyeket álságos és képmutató módon igyekeztek a magyar demokráciát és a magyar sajtószabadságot féltő magatartásként álcázni. Valójában a nyugati multinacionális vállalatok könnyen megszerzett extranyereségét féltették. Szemérmetlenül azt állították, hogy a magyar alkotmány és a magyar törvények sértik az európai demokratikus normákat és az emberi méltóságot, ugyanakkor szemet hunytak a II. Világháború óta Csehországban és Szlovákiában érvényben lévő Benes-dekrétumok felett.

A szlovák jogrend továbbra is helyesnek és törvényesnek találja a kollektív háborús bűnösnek tekintett magyarok II. Világháború utáni lemészárlását, vagyonának elkobzását, a magyar családok földönfutóvá való tételét. A magyarokat kisémmiző kínzó, gyilkoló szlovák és cseh háborús bűnösök egyszer és mindenkorra mentesültek a felelősségre vonás alól. A szlovák parlament ezzel megerősítette, hogy az etnikai tisztogatás, a nemzeti kisebbségek megsemmisítése elfogadható magatartás lehet egy európai államtól. Az Európai Unió mindezt a szlovákokat, a szlovák alkotmányt nem ítélte el, viszont a magyarokat elmarasztalta, mert a magyar alkotmány diszkriminálja a homoszexuális kisebbséget és nem fogadja el az egyneműek házasságát.

Mi okozza az európaiak magyar ellenességét, az igazságtalan kettős mérce alkalmazását, amely ugyanúgy tetten érhető ma az Európai Unió részéről, mint ahogyan már megnyilvánult Trianonban és a Trianon előtti évszázadok során? 1907-ben, nem sokkal a honvisszafoglalás után, a német püspökök által vezetett európai kereszties sereg hadiparancsa világosan mutatta az iszonyatos célkitűzést: Irtsátok ki

a magyarokat! (Hunguros eliminandos esse!). Árpád fejedelem vitéz lovasíjászáinak köszönhetően azonban a népiirtásra buzdító hadiparancsot nem tudták végrehajtani. A kereszténység felvétele ellenére a nyugati előítéletek továbbra is fennmaradtak a magyarok ellen. A német-római császár már Szent István korában a magyarokra támadt. A későbbi évszázadokban sem változott a helyzet, sem a tatárjárás, sem a török háborúk idején. 1526-ban Mohácsnál Szulejmán szultán I. Ferenc francia király szövetségeseként indította a támadást a magyar haderő ellen. A török idők után az osztrák elnyomás következett. A szabadságharcainkat nyugat jóváhagyásával vérbe folytatták és következett a trianoni tragédia, a II. Világháború szörnyűsége és a szovjet gyarmati sorsot felváltó nyugati multinacionális világcégek lélekölő gyarmatosítása.

A kérdést tehát jogosan tehetjük fel: mi baja Európának velünk? Igaza lenne a svájci történésznek, hogy az európai gondolkodás hagyományosan rasszista és nem befogadó?

Vitathatatlan tény, hogy az utóbbi évszázadok történelme, a felsőbbbségüket tűzzel-vassal hirdető európai rasszizmus története is. Más fajú, más vallású népeket mélyen lenézték, kirekesztették, legyenek azok fekete afrikaiak, ázsiaiak, arabok, zsidók, indiaiak vagy keletiek. Az európai rasszizmus megnyilvánult minden olyan földrészen, ahol az európaiak megjelentek Amerikában, Afrikában, Ausztráliában, Ázsiában. Az őslakókat megfélemlítették, ellenállásukat fegyverrel letörték, rabszolgaként dolgoztatták és ellenállás esetén tömegesen lemészárolták őket. A magyarokat keleti népek tekintették, évszázadokon át a lovas műveltségű szkítákkal és hunokkal azonosították.

A magyarok ellen megnyilvánuló évszázados európai ellenségességben, minden bizonnyal a keleti népek ellen érzett tudatalatti rasszista előítéletek jelentős szerepet játszottak.

Keleti népek: hunok, avarok, magyarok

A IV. és az V. században a keletről érkezett lovas műveltségű hunok mély lelki traumát okoztak ellenfeleiknek. Könnyedén térdre kényszerítették a kor két európai nagyhatalmát, a Kelet-Római Birodalmat (Bizáncot) és a Nyugat-Római Birodalmat, de a harcias germán népeket, a gótokat, a gepidákat, a vandálokat, a frankokat és a burgundokat is.

Atilla, a hun uralkodó (tengrikút hunul) jóságos és kegyelmes volt a legyőzött népekkel. Meghagyta földjüket, politikai és vallási intézményeiket és a királyaikkal barátsági szerződést kötött. Udvarában több tucat kisebb-nagyobb hatalmú germán király és fejedelem tartózkodott. A rómaiakkal ellentétben a hunok a legyőzött ország lakosságát nem vitték el rabszolgának, hanem meghagyták szabadságukat. A dekadens Római Birodalom az V. századi fennmaradását a hunoknak köszönhette.

A római császároknak hun testőrsége volt és a legütőképesebb légiókat hun segédcsoportokból állították össze, melyeket Atilla bocsátott a császár rendelkezésére. Hun segítség nélkül a Római Birodalom már régen összeomlott volna, a sorozatos germán támadások következtében. A kereszténnyé vált Római Birodalomban azonban a főpapok nagy része beleértve a pápát, veszélyesnek tekintette a pogány hunok befolyását a növekedésnek induló fiatal keresztény egyház számára.

Ekkor kezdődött a hunok démonizálása, a lehető legijesztőbbre való lefestése, nehogy előfordulhasson, hogy az erőszakkal és megfélemlítéssel megkeresztelt, gondolkodásában még félig, pogány tartományok lakossága rokonszenvezzen a keletről érkezett pogányokkal.

A hungyülőző római főpap és történetíró, Marcellus Ammianus soha nem látott egyetlen eleven hunit sem, mégis a hunellenes propaganda és hazug rágalom-hadjáratok legismertebb történelmi személyisége lett. A kereszténység legnagyobb ellenségeként, az ördög szövetségeseként írta le a hunokat, akik öldöklésből és rablásból élnek, mindent nyersen fogyasztanak, ismerik a főzési és sütési eljárásokat. A nyereg alatt puhított hús nevetséges meséjét is Marcellus Ammianus találta ki. A hunok lejáratására bevetett hazug vádakat és félelemkeltő rágalmozásokat később átvették ugyanúgy a középkori történészek, mint a modern történetírók, hivatkozva az Írott forrás mágiaként elfogadtatott dogmájára.

A hunok után a VI. században keletről érkezett lovas műveltségű avarokat és a IX. században szintén keletről érkezett lovas műveltségű magyarokat az európaiak hunnak vagy szkítának nevezték, és a hunok leszármazottainak tekintették. Nem véletlenül, hiszen az avarok és a magyarok a hunok utódainak tartották magukat és büszkén vallották hun származásukat. A magyarság sohasem tekintett Atillára és népére nyugat gyűlölködő szemével, nemcsak vérrokonsági meggyőződése, hanem közös lovas műveltségű szellemi és lelki értékrendszere miatt is. Atillát és hunjait csak a magyar tudományos kutatás értheti meg - írta Eckhardt Sándor a Magyar Szemlében (1940.).

A több mint ezer éves Kárpád-medencei magyar történelem során a hun-magyar rokonság mindig a magyar nemzettudat alapját képezte. Zrínyi Miklós Atillát, mint az első magyar királyt méltatja (1651.) és Kölcsey Ferenc a Himnuszban megemlékezik a hun ősrökröl: általad nyert szép hazát Bendegúznak vére (Bendegúz Atilla atyja volt).

A magyarságra visszasugárzó évszázados hun és lovas műveltségű népellenes európai előítéletek visszaszorítására a magyar politikai és tudományos körök a finn-ugor nyelvészeti elméletet találták a legmegfelelőbbnek a nyugati ellenséges magatartás ellensúlyozására. Feltételezéseik szerint a finn-ugor nyelvészeti elmélet nagy előnye az, hogy tagadja a hun-magyar rokonságot és az európaiak számára egy elfogadható rokonszenves kis északi néppel, a finnekkel hozza rokoni

kapcsolatba a magyarokat. A rendszerváltozás után a finn-ugor rokonság erőszakos dogmatikus terjesztése még jobban felerősödött. Az egyetemeken, a főiskolákban, a középiskolákban a finn-ugor rokonságot megmásíthatatlan tényként tanítják. A magyar történelmet bemutató külföldieknek szánt kiadványokban erőteljesen kiemelik és aláhúzzák a magyar-finn-ugor rokonság dogmáját. A kilencvenes évek elején a magyar bulvársajtó hosszan beszámolt a magyar köztársasági elnök finn-ugor rokonnépeknél tett látogatásáról, amelynek során az őstörténelmünket kevésbé ismerő elnök meghatódva részt vett egy közös ősoket felidéző medvetoron(!). Azóta Magyarország több finn-ugor világkongresszust rendezett és 2013. tavaszán a magyar parlament elfogadta, hogy ezen túl minden év októberében finn-ugor napot fog ünnepelni az ország. A finn-ugor rokonság külföldi terjesztése azonban nem állította meg az európai előítéletek magyarság ellenes megnyilvánulásait. Nyugatot nem érdeklí, hogy finn-ugornak hirdetjük magunkat vagy sem, továbbra is keleti idegenként tekintenek ránk.

A külföldiekre nem volt semmilyen hatással a finn-ugor rokonság hirdetése, viszont hatalmas károkat okozott a magyar lélekben. Már Gárdonyi Géza megjegyezte, hogy a hamis finn-ugor rokonság erőszakolása a magyar nemzettudat tatárjárását jelenti, mert lerombolja ősi legendáink, mítoszaink, krónikáink érzelmi értékeit. Minden népnek szüksége van az ősök által tovább adott mítoszra és nemzeti történelem tudatra. A mítosz, az ősi történelemtudat a nemzeti megmaradás fontos feltétele. Ha a mítoszt és az ősektől örökölt történelemtudatot szétzúzzák, akkor a nemzetet összetartó érzelmi és történelmi értékeket is szétzúzzák, a nemzet torzsalkodó és megosztott tömeggé válik és egyes manipulátorok azt tesznek vele, amit akarnak. Ez mégsem lehet a finn-ugor elmélet terjesztésének a célja! Vagy mégis?

Mindenesetre a finn-ugor elmélet terjesztésével jól összekuszálták az amúgy is súlyosan sérült nemzet tudatát és egyáltalán nem befolyásoltuk vele a külföldi célközönséget. Ha tetszik, ha nem, az európai tudatalattiban élénken él az évszázados lelki beidegződés a magyarság keleti gyökereivel kapcsolatban, amely továbbra is látványosan megnyilvánul az európai intézmények politikusainak magatartásában.

Magyarság: kelet és nyugat összekötő hídja

Az európai tudatalattiban erőteljesen működő kelet-ellenesség kisebbségi érzése gátlásokra és atavisztikus félelmekre épül.

Az európai kelet-ellenesség azonban nemcsak a keletről érkezett ősi lovas műveltségű népeket érinti, hanem a gazdaságilag megerősödött távol-keleti népeket, a kínaiakat, a japánokat, a koreaiakat és a dél-kelet ázsiaiakat is. Igaza van a svájci történésznek, hogy az európaiak ellenséges magatartása a magyarság keleti

népekhez kötődő szellemi és lelki gyökerei ellen érzett ellenszenvre épül.

Az európaiak a keleti népekre a leggyakrabban meg nem értéssel, irigységgel és félelemmel tekintettek. Csodálták őket és félték is tőlük. A nagy inváziók mindig keletről érték Európát és az esetek nagy többségében a keletiek legyőzték a nyugatiakat.

A XXI. század gazdasági háborújában kelet ismét győzelemre áll. Kína, Japán, Korea, Dél-kelet Ázsia, sőt az olaj- és energia-gazdag közép-ázsiai török népek áruikkal elfoglalják és legyőzik az európai gazdaságot. Európa kelettel szembeni gazdasági vereségét beképzelt kulturális és civilizációs magasabb rendűségével igyekszik minimalizálni és ellensúlyozni. Szándékosan elhallgatva a keleti civilizációk több ezer éves kulturális és tudományos teljesítményét, amely jóval Európa előtt járt. A folyamatos erkölcsi, társadalmi és gazdasági krízisben vergődő Európát kelet látványos gazdasági előtörése nagyon zavarja, mert érezteti vele, hogy a jövő végérvényesen keleté és a keleti szellem győzedelmeskedik a nyugati szellem felett.

Mindezek tudatában eljött az ideje, hogy megüzenjük a magyarokkal ellenségesen viselkedő Európának, büszkéik vagyunk keleti gyökereinkre, nincs szükségünk a finn-ugor nyelvészeti feltételezésekkel bizonygatni európaiasságunkat. Elég bizonyítéknak tartjuk, hogy több mint ezer éven át az európai kereszténység keleti védő bástyája voltunk és hatalmas véráldozatok árán bizonyítottuk hovatartozásunkat.

Keleti gyökerű európaiként őszintén együtt szeretnénk működni minden európai néppel Európa felvirágoztatásáért. Ugyanakkor testvéri kezet nyújtunk keleti lovas kultúrájú rokonainknak, a törököknek, a kazahoknak, az üzbégeknek, a kirgizeknek, a türkméneknek, a tatároknak, a mongoloknak és Távols-Kelet népeinek, a kínaiaknak, a japánoknak, a koreaiaknak, a dél-kelet ázsiaiaknak.

Így teljesíthetjük az Isten által ránk bízott küldetést, Eurázsia keleti és nyugati népei szellemi és lelki összekötő hídjának a felépítését, kelet és nyugat szellemi és lelki összhangjának a megteremtését.